

ACTUALIZAREA NORMELOR DE ÎNTOCMIRE A MANUSCRISELOR
DESTINATE PUBLICĂRII ÎN REVISTA
STUDII ȘI CERCETĂRI DE ISTORIE VECHĂ ȘI ARHEOLOGIE (SCIVA)

Redacția¹ revistei *Studii și cercetări de istorie veche și arheologie* își informează colaboratorii și cititorii că, începând cu anul 2010, își propune să recupereze caracterul periodic al apariției publicației, cu un ritm de două volume pe an (1-2 și, respectiv, 3-4). Acestea vor fi predate la Editura Academiei în lunile februarie și mai ale fiecărui an, urmând să apară până la sfârșitul acestuia. În scopul realizării acestui deziderat și pentru a asigura condiții desfășurării activităților redacționale, adresăm potențialilor colaboratori rugămintea de a depune manuscrisele la Redacție cu precădere în intervalul dintre lunile iunie și noiembrie ale anului anterior apariției prognozate.

Contribuțiile colegilor noștri, arheologi sau istorici ai antichității și evului mediu, dar și ale specialiștilor din domeniile înrudite ale studiilor umaniste, științelor vieții și ale Pământului, inginerești sau exacte, cu potențial de integrare în cunoașterea istorică, vor fi întâmpinate cu egal interes de către membrii Redacției. În măsura în care, respectând rigorile de expresie academice, ele își propun să transmită rezultate ale unor cercetări noi și originale, să supună reflecției sau dezbaterii opinii, teme și abordări inovative în domeniul arheologiei, al istoriei vechi și medievale, revista noastră va fi onorată să-și ofere paginile pentru găzduirea lor.

Regulile de prezentare a manuscriselor, stabilite în 1972 și actualizate în 1995², își propuneau să confere coerență editorială revistei și să maximizeze utilizarea spațiului tipografic, recomandând un stil clar și concis în redactare, care să garanteze accesibilitatea și utilitatea articolelor publicate. Acest set de reguli, în general acceptate și respectate de colaboratorii revistei *Studii și cercetări de istorie veche și arheologie* și stăruitor aplicate de Redacție, au dat personalitate publicației și au devenit, cu timpul, o marcă de prestigiu.

¹ Compoziția Redacției s-a schimbat, cu avizul Academiei Române, în toamna anului 2009. Lista membrilor actualei Redacții poate fi consultată în pagina de prezentare a fiecărui număr.

² Babeș, M., *Norme de întocmire a manuscriselor destinate publicării în revista Studii și cercetări de istorie veche și arheologie*, SCIVA 46, 3-4, București, iulie-decembrie 1995, 343-371 (mai departe: *Norme...*).

Avantajele create revistei de o tradiție redacțională îndelung exersată au fost evidente. Necesitatea reducerii efortului redacțional nu poate fi, însă, ignorată, ținând cont de imperativul asigurării circulației rapide a informației între autor și public. Pornind de la această constatare, revista *Studii și cercetări de istorie veche și arheologie* își invită colaboratorii ca la alcătuirea manuscriselor, începând cu cele care vor intra în sumarul tomului 62, 2011, să țină seama câteva modificări aduse vechilor *Norme*, publicate în paginile revistei în anul 1995, sub semnătura redactorului-șef în exercițiu, Mircea Babeș. Le prezentăm mai jos, cu convingerea că ele vor contribui, în mod semnificativ, nu numai la simplificarea activității de redactare, ci și la optimizarea receptării conținutului articolelor publicate. Atragem, totodată atenția că nerespectarea lor poate determina întârzierea publicării sau returnarea manuscrisului, în vederea refacerii.

I. Norme generale

În revista SCIVA se publică lucrări de istorie veche, arheologie, epigrafie, numismatică, metodologia cercetării, istoria arheologiei precum și cercetări complementare, realizate prin metode ale științelor naturale sau tehnice (antropologie, zoologie, palinologie, geologie, metalografie, analize chimice etc.). Cadrul cronologic se întinde de la paleolitic la evul mediu. Lucrările se prezintă Redacției în limba română sau într-o limbă străină (engleză, franceză, germană, italiană, spaniolă). Manuscrisele se predau direct la Redacție sau se trimit prin poștă (inclusiv e-mail), împreună cu un *Opis* conținând următoarele date: numele și prenumele autorului, instituția (cu toate detaliile de contact, inclusiv electronic), adresa și telefonul privat, titlul lucrării (cu numărul de pagini, anexe, ilustrații etc.), data redactării, data predării. Secretarul de Redacție va consemna, în Registrul Redacției SCIVA, data primirii lucrării și detaliile comunicate de autor prin *Opisul* atașat acesteia.

Sumarul fiecărui volum este alcătuit pe baza referatelor întocmite în cadrul Redacției, pentru lucrările existente în portofoliu. În anumite cazuri, Redacția poate solicita referate unor specialiști din afara sa. Acceptarea sau respingerea unei lucrări se face în funcție de recomandările referenților și de raportarea la *Normele de întocmire a manuscriselor* curente.

Decizia Redacției în privința publicării/respingerii va fi adusă la cunoștința autorilor, în scris, în termen de cel mult trei luni de la data predării și înregistrării manuscrisului. În cazul lucrărilor acceptate, Redacția poate solicita autorilor îmbunătățirea manuscrisului, prin corectare și completare. Lucrările respinse se restituie, autorilor, în formatul original în care au fost predate Redacției. Un exemplar complet, în copie electronică, se păstrează în arhiva revistei, împreună cu decizia de respingere, datată și înregistrată în Registrul de Redacție.

Redacția stabilește ordinea publicării și repartizarea, pe secțiuni, a lucrărilor reținute. De regulă, conținutul revistei se distribuie între un număr prestabilit de secțiuni, după cum urmează³:

³ La fiecare secțiune, între paranteze este indicată, în număr de pagini, întinderea optimă a manuscrisului, inclusiv rezumatul, anexele și ilustrația.

Studii (25-40)
Note și discuții (10-20)
Mici descoperiri (5-15)
Cronica (5-15)
Personalii (3-10)
Recenzii (5-10)
Note bibliografice (1-3)

Se recomandă ca manuscrisele să fie întocmite cu maximum de concizie, renunțându-se la introducerile ample, la descrierile amănunțite ce pot fi suplinite printr-o ilustrație adecvată, la excursurile ce se îndepărtează de subiectul lucrării, la citirea excesivă etc. Redacția își rezervă dreptul de solicita autorilor scurtarea textului, condiționând astfel publicarea lucrării respective.

Ca și până acum, revista SCIVA nu publică lucrări ce au mai apărut sau urmează să apară în alte reviste. În chip excepțional, obligatoriu însoțite de menționarea locului primei publicări, pot fi acceptate articole apărute în publicații străine, greu accesibile cititorilor români. Totodată, în scopul lărgirii câmpului de difuzare și receptare a informațiilor pe care le pune în circulație, revista SCIVA acceptă spre publicare și articole scrise într-o limbă străină (engleză, franceză, germană, italiană, spaniolă). În cazul în care autorul acestora nu este vorbitor nativ al limbii în care este prezentat articolul, numele traducătorului va fi menționat într-o notă infrapaginală, la sfârșitul textului.

În vederea publicării articolelor acceptate, revista SCIVA nu își poate asuma cheltuieli pentru plata de drepturi de autor sau pentru traduceri, însă recunoaște dreptul de proprietate intelectuală al autorilor, care vor beneficia de copia în format electronic (.pdf) a articolului. În cazul contribuțiilor cu mai mulți autori, fiecare dintre ei va primi câte o copie electronică (.pdf) a articolului.

II. Manuscrisele

A. Recomandări generale:

1. Modul de transmitere

Lucrările se predau la Redacție în două exemplare complete și identice – unul digital și unul imprimat; exemplarul imprimat va purta pe fiecare pagină semnătura autorului. În cazul în care lucrările se transmit prin e-mail, autorul va depune la Redacție, într-un interval de max. 15 zile de la expedierea electronică, și versiunea imprimată, identică și completă. Sub nici un motiv nu vor fi acceptate la predare lucrări incomplete (fără vreuna din părțile obligatorii, menționate mai jos, la punctul II.2.)

2. Structura manuscrisului

Lucrările depuse la Redacție vor cuprinde obligatoriu (și în ordinea menționată): titlul articolului, numele autorului/autorilor, afilierea lor profesională și adresa de e-mail, un rezumat succint în l. română (max. 12 rânduri), lista

cuvintelor cheie (max. 10), textul propriu-zis al articolului, cu note infrapaginale numerotate continuu, anexe (tabele, documente inedite etc.), rezumat extins (max. 3 pag.) într-o limbă străină (engleză, franceză, germană, italiană, spaniolă) și lista cuvintelor cheie în aceeași limbă (max. 10), lista abrevierilor utilizate în note, organizată alfabetic, ilustrația completă, explicații la ilustrații în l. română și în limba rezumatului.

3. Procesarea manuscrisului

Textele vor fi scrise în programul Microsoft Word, cu font Times New Roman 12, la un rând, aliniate la stânga și vor conține max. 3500 semne (inclusiv spațiile) pe pagina de format A4. Paragrafele vor fi marcate prin rânduri retrase prin acționarea tastei “Tab”, nu prin marcarea de spații. Paginarea întregii lucrări se va face în continuare.

Revista SCIVA nu publică decât în cazuri cu totul excepționale ilustrație color. În cazul folosirii fotografiilor, pentru realizarea unei ilustrații de bună calitate se recomandă autorilor utilizarea unor imagini în tonuri de gri, cu o rezoluție de minimum 300 dpi. Pentru alcătuirea ilustrației se recomandă utilizarea programelor Corel Draw 11 sau Adobe Photoshop CS2; este de dorit ca autorii să predea Redacției o ilustrație deja pusă în pagină, pentru a preîntâmpina eventuale erori de tehnoredactare și a asigura corespondența între aceasta și lista explicativă a sa.

Versiunea electronică a articolului, ce va fi transmisă Redacției prin e-mail sau pe CD-ROM, va fi salvată în format .doc sau .rtf, pentru text și în format .tiff, pentru ilustrație.

B. Recomandări speciale

1. Titlul articolului. Autorii sunt rugați să formuleze titluri concise, dar expresive. Scrise cu majuscule și plasate centrat, ele vor preceda textul propriu zis al articolului. În cazul unor titluri lungi (mai mult de 80 de semne pe rând, inclusiv spațiile dintre cuvinte), este de preferat ca autorii să propună ei-înșiși colontitulul, având grijă ca acesta să nu depășească 60 semne (inclusiv spațiile).

2. Numele autorului. Menționând, în ordine, prenumele și numele autorului, va fi înscris cu majuscule, sub titlul articolului. În cazul mai multor autori, numele acestora, separate prin virgule, vor fi ordonate alfabetic. Fiecare nume va fi însoțit de un asterisc (în cazul mai multor autori, mai multe asteriscuri, în ordine crescătoare) plasat deasupra rândului (“superscript”), în dreapta sa, ce va trimite către afilierea profesională a autorului și adresa sa de contact, plasate infrapaginale.

3. Rezumatul succint în limba română și lista cuvintelor cheie au rolul de a facilita includerea articolului în liste bibliografice și baze de date; prin urmare, autorii sunt rugați să nu le omită din structura manuscrisului.

4. Text. În cazul lucrărilor de mai mare întindere (peste 15 pagini), pentru înlesnirea prezentării, autorul își poate organiza expunerea pe capitole și subcapitole, evidențiate prin numerotare sau/și subtitluri. Dacă autorul dorește să

atragă atenția asupra unor cuvinte/părți din text, le va sublinia prin utilizarea opțiunilor *italic* sau **bold** din rubrica “font style” a secțiunii “Format” a programului. În textul articolului vor fi plasate, la locurile potrivite, trimerile la ilustrație și cele la note.

5. Note. Semnalate prin numere în succesiune continuă, plasate deasupra rândului (“superscript”), înaintea eventualelor semne de punctuație, notele vor avea conținutul plasat infrapaginal.

6. Rezumatul extins are rolul de a atrage atenția cititorilor (în special a utilizatorilor altei limbi decât româna) asupra conținutului articolului. Pentru receptarea corectă și exactă a informației comunicate, este de dorit ca traducerea acestuia să fie de bună calitate, iar textul să conțină câteva trimeri la notele cele mai importante din textul românesc, la anexe și la ilustrație.

7. Lista cuvintelor cheie, tradusă în aceeași limbă cu rezumatul extins, va facilita indexarea articolului în baze de date/bibliografii internaționale. Cuvintele cheie incluse în lista tradusă nu vor fi altele decât cele din lista în limba română.

8. Lista abrevierilor utilizate în note va permite recunoașterea trimerilor infrapaginale și va asigura o vizibilitate corectă a bibliografiei utilizate în cercetarea prezentată.

Lista va conține două coloane, dintre care prima va menționa numele autorului/autorilor și anul apariției lucrării; cea de-a doua coloană va evidenția citarea completă a trimerii, menționând în ordine: numele și prenumele (prescurtat prin inițială) autorului/autorilor, titlul lucrării, locul apariției. Lista va fi organizată alfabetic, după numele autorului/primului autor.

Exemple:

Alexandrescu 1978	Alexandrescu, P., <i>Histria. IV. La céramique grecque archaïque et classique</i> , București.
Bernabò Brea, Cavalier 1959	Bernabò Brea, L., Cavalier, M., <i>Mylai</i> , Novara.

În cazul citării mai multor lucrări ale aceluiași autor, acestea vor fi prezentate în listă în ordine descendentă (de la cele mai recente la cele mai vechi).

Exemple:

Boardman 1978	Boardman, J., <i>The problems of analysis of clays and some general observations on possible results</i> , în <i>CGEDO</i> , 287-289.
Boardman 1969	Boardman, J., <i>A note on the absolute chronology of the VIIIth and VIIth c. B.C.</i> , <i>ABSA</i> , 64, 13-15.
Boardman 1967	Boardman, J., <i>Greek Emporio. Excavations in Chios 1952-1955</i> , Londra.
Boardman 1965	Boardman, J., <i>Tarsus, Al Mina and Greek chronology</i> , <i>JHS</i> , 85, 5, 5-15.

Boardman 1963	Boardman, J., <i>Greek archaeology on the shores of the Black Sea</i> , AR (1962-1963), 34-51.
Boardman 1956	Boardman, J., <i>Chian and Naukratite</i> , ABSA, 51, 55-62.

În cazul citării mai multor lucrări ale aceluiași autor/colectiv de autori apărute în același an, individualizarea acestora se va face prin atribuirea unei sigle-literă de alfabet, începând cu litera „a”, așezată după anul apariției lucrării.

Exemple:

Gill 1988 a	Gill, D. W. J., <i>The distribution of greek vases and long distance trade</i> , în <i>Ancient Greek and Related Pottery 1988</i> , 175-185.
Gill 1988 b	Gill, D. W. J., <i>Aphaia on Aegina. The temple of Aphaia on Aegina. The date of the reconstruction</i> , ABSA, 83, 169-177.
Gill 1988 c	Gill, D. W. J., <i>Expressions of wealth: Greek art and society</i> , <i>Antiquity</i> , 62, 735-743.
Gill 1988 d	Gill, D. W. J., “ <i>Trade in Greek decorated pottery</i> ” <i>some corrections</i> , <i>OxfJA</i> 7, 369-370.

C. Reguli de citare

În scopul uniformizării redacționale, respectarea următoarelor reguli este obligatorie:

La prima citare a unor **locuri de descoperire** (în titlu, text sau note) se indică satul, comuna, județul (exemplu: Frasinu, com. Poienești, jud. Vaslui, nu Frasinu-Poieniști și nici Frasinu-Vaslui). Singurele excepții admise sunt numele de stațiuni binecunoscute (exemplu: stațiuni eponime ale unor culturi: Boian, Gumelnița, Verbicioara, Monteoru, Coslogeni, Babadag etc.), al orașelor grecești (ex.: Callatis, Histria, Tomis etc.), romane (ex.: Apulum, Drobeta, Romula, Troesmis etc.) și medievale (ex.: Baia, Bistrița, Chilia, Câmpulung, Orhei, Sighișoara etc.) al actualelor reședințe de județe (ex.: Alba Iulia, Buftea, Reșița, Piatra Neamț, Zalău etc.). În cazul descoperirilor din străinătate este obligatorie referința la actuala împărțire politico-administrativă. Denumirile unităților teritoriale pentru care nu există corespondent exact în limba română se citează în limba de origine, de ex.: powiat (Polonia), Landkreis/ Kreis (Germania), okres (Cehia). În schimb, oblast' și rajon (Rusia, Ucraina) se traduc prin „regiune” și „raion”, iar département (Franța) prin „departament”. În cazul traducerii unui text românesc într-o limbă străină, pentru termenul de „județ” se menține forma din l. română, abreviată (jud.)

Indiferent de locul citării (text, note, rezumat sau ilustrație), **autorii** din bibliografie vor fi menționați numai cu numele. Fac excepție cazurile în care se citează omonimi (de ex. I. Barnea - Al. Barnea, R.M. Cook – J.M. Cook, R. Vulpe

– A. Vulpe), se indică sursa unei informații inedite și/sau se aduc mulțumiri, când se menționează și prenumele, prescurtat. Numele se citează întotdeauna neînsoțite de titluri (acad., prof. univ., dr.).

Citarea literaturii se face numai în notele infrapaginale. Pentru a evita abuzul de note, care îngreunează lectura, autorii sunt rugați să concentreze în câte o singură notă trimiterile referitoare la o simplă înșiruire de autori sau locuri de descoperire. Trimiterile la părți sau note ale aceleiași lucrări vor fi indicate în text ca note și vor fi citite infrapaginal, după caz, sub forma: „v. supra, 13” (adică „vezi mai sus, p. 13”), sau „v. infra, nota 22” (adică: „vezi mai jos, nota 22”).

Citarea izvoarelor antice se poate face atât în text, între paranteze drepte (autorul, opera, locul), cât și în note infrapaginale (atunci când se indică ediția).

Trimiterile la ilustrația lucrării se fac la locurile potrivite din text, fiind scrise între paranteze rotunde, de ex.: (fig. 12.)

Numele geografice străine se scriu cu ortografia limbilor respective, atunci când acestea folosesc alfabetul latin (Bordeaux, Köln, Zürich etc.) sau în transcrierea oficială a statului respectiv, atunci când alfabetul folosit este altul decât cel latin sau chirilic (Bangkok, Beijing, Ryad, Marrakech etc.). Atunci când nu există grafii românești acreditate, numele slave se transliterează după normele internaționale⁴. Numele care au intrat de multă vreme în cultura română se scriu în formele sub care sunt cunoscute: Londra, Florența, Rin, Moscova, Plevna, Cernăuți (nu London, Firenze, Rhein, Moskva, Pleven, Cernovcy etc.). Grafia originală este, totuși, admisă în trimiterile bibliografice și hărți.

Numele proprii grecești și latinești consacrate în uzul literar se scriu conform adaptării tradiționale, de ex. Apian, Aurelian, Horațiu, Istru, Lisimah, Pompei, Tacit⁵. Celelalte nume se scriu ca în limba latină sau se transliterează, în cazul alfabetului grec, potrivit aceluiași recomandări⁶.

Termenii străini (substantive comune) sau citatele în limbi străine moderne sau clasice se vor evidenția în manuscris prin folosirea semnelor în stil *italic* (de ex.: *kammenaja baba*, *Kronehalsring*, *castellum*, *canabae*). În cazul termenilor străini, preluați în tezaurul limbii române, nu se vor mai utiliza astfel de sublinieri (de ex. castru, castel, canabe). Autorii pot utiliza scrierea cu semne **aldine** pentru marcarea subtitlurilor din cuprinsul textului sau pentru sublinierea unor nume de localități, culturi, persoane etc.

În cazul indicațiilor cronologice, secolul se indică numai cu cifre romane. În referirile la „secol” se recomandă utilizarea formei prescurtate „sec.” atunci când cuvântul este urmat de un număr (de ex. „sec. III”) și a formei întregi atunci când este vorba despre o perioadă nedeterminată numeric (de ex. „sfârșitul/începutul secolului”, „mijlocul secolului”, „secolele următoare/anterioare”). Era se indică fie sub forma a.Chr./p.Chr., fie prin î.e.n./e.n.

⁴ Norme..., 370-371, Anexa 4.

⁵ În conformitate cu *Indreptar ortografic, ortoepic și de punctuație*, București, 1995, 267-272.

⁶ *Indreptar ortografic...*, 1995, 39-42.

Numerele până la 10 vor fi scrise în litere. Se exceptează cazurile în care ele se referă la unități de măsură (de ex.: „opt morminte”, dar „8 km”).

Unitățile de măsură se prescurtează fără punct: cm, m, ha, g, kg etc. Unitățile de suprafață sau volum se scriu m², m³, nu m.p., m.c. etc.

În cazul prescurtării numelor **punctelor cardinale**, vor fi folosite următoarele sigle: N, S, V, E, NE, SE, SSV, VNV etc.⁷

Pentru toate problemele de ortografie și punctuație se recomandă autorilor să folosească *Indreptarul ortografic, ortoepic și de punctuație*, elaborat de Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan” al Academiei Române și tipărit de Editura Univers Enciclopedic, București, 2001.

III. Modul de citare

Trimiterile la literatură se fac prescurtat, în notele infrapaginale, indicându-se în ordine: numele autorului, anul apariției lucrării citate, numărul paginii/paginilor, numărul ilustrației/ilustrațiilor. Lista completă a abrevierilor folosite, cu echivalentul lor *in extenso*, va fi adăugată la sfârșitul lucrării⁸. Dacă mai multe note, în succesiune nemijlocită sau distanțate, au conținut identic, acesta din urmă va fi repetat de câte ori este nevoie. Nu se vor folosi trimiteri de tipul: *op. cit.*, *loc. cit.*, *idem*, *ibidem*.

În lista bibliografică, atât articolele cât și cărțile vor fi citate cu titlul complet, fără prescurtări, urmat, acolo unde este cazul, de titlul seriei (colecției), numărul volumului și locul apariției. Titlurile lucrărilor, precum și numele revistelor și seriilor apărute în limbi slave care folosesc alfabetul chirilic se transcriu în conformitate cu normele internaționale⁹.

Volumele colective se citează, ca și cele cu autor unic, cu titlul complet și numele tuturor autorilor, prescurtate. Ediția a doua și următoarele ale unei cărți vor fi semnalate înscriind cifra respectivă după ultimul cuvânt din titlu, deasupra rândului. Pentru indicarea volumului se înscrie cifra corespunzătoare, fără precizarea „volumul” sau „tomul”. Numele editorului/editorilor unor volume colective (tematice sau acte, omagii, ediții îngrijite etc.), vor fi înscrise, în ordine alfabetică, înaintea titlului publicației, fiind urmat/urmate, între paranteze, de mențiunea (ed./eds.).

Titlurile de monografii, de volume colective (culegeri tematice, omagii, acte de congrese sau colocvii) și de articole vor fi scrise cu caractere *italice*. Numele revistelor și seriilor (colecțiilor) monografice vor fi scrise cu literă dreaptă, obișnuită. Cuvinte împrumutate din limba latină, ca: *passim* (=în diverse locuri), *apud* (=la), *cf.* (=confer=compară) vor scrise cu *italice*. Indicațiile în limba română, precum: urm. (=următoarea, următoarele), vezi, după etc. vor fi scrise cu literă dreaptă.

⁷ Pentru alte prescurtări, se recomandă consultarea Anexei 1 din *Norme...*, 355.

⁸ Lista va fi întocmită conform recomandărilor prezentate mai sus, pct. II., B. 5. Pentru citarea prescurtată a numelor de periodice, serii, enciclopedii, tratate, manuale sau *corpora*, se recomandă utilizarea prescurtărilor din *Norme...*, 356-365, Anexa 2, și, respectiv, 365-370, Anexa 3.

⁹ Vezi, în acest sens, recomandările cuprinse în *Norme...*, 370-371, Anexa 4.

Exemple:

Citare în notă	Trimitere bibliografică completă (în Listă)
Suceveanu 2009, 175	Suceveanu, A., <i>Opuscula Scythica</i> , București.
Ioniță 2009, 24 și pl. 270	Ioniță, A., <i>Așezarea din secolele XII-XIII de la Bratei</i> , Sibiu.
Stefan 1982, 202	Stefan, A., <i>Probleme ale strategiei Histriei și ale organizării teritoriului său rural în epoca preromană</i> , SCIVA 32, 2, 199-208.
Alexandrescu 1978, 50, cat. 125-6 și pl. 12	Alexandrescu, P., <i>La céramique grecque archaïque et classique</i> , Histria IV, București-Paris.
Horedt 1958, <i>passim</i>	Horedt, K., <i>Contribuții la istoria Transilvaniei în secolele IV-XIII</i> , Biblioteca istorică 7, București.
Cook, Dupont 1998, 146-148	Cook, R. M., Dupont, P., <i>East Greek pottery</i> , Londra-New York.
Dupont, Lungu 2009, 229-230 și fig. 3-6	Dupont, P., Lungu, V., <i>Beidaud : un cas d'acculturation potière dans l'hinterland gète ?</i> , în Dupont, P., Lungu, V., <i>Synergia pontica & aegeo-anatolica</i> , Galați, 227-240.
Vulpe 2000, 79	Vulpe, A., <i>Autour de la fondation du Royaume Odryse</i> , în Avram, A., Babeș, M. (eds.), <i>Civilisation grecque et cultures antiques périphériques. Hommage à Petre Alexandrescu à son 70e anniversaire</i> , București, 76-82.
Coja 1985, 102 și fig. 219	Coja, M., <i>Les fortifications grecques dans les colonies de la côte ouest du Pont Euxin</i> , în Leriche, P., Tréziny, H. (eds.), <i>La fortification dans l'histoire du monde grec. Actes du Colloque International de Valbonne 1982</i> , Paris, 95-103.
Pippidi 1967, 153 urm.	Pippidi, D. M., <i>Contribuții la istoria veche a României</i> ² , București.

IV. Ilustrația

Revista SCIVA acceptă, spre ilustrarea articolelor pe care le publică: fotografiile, desene, grafice, hărți, care – separat sau grupate – formează figuri (abreviat fig.) ce vor fi tipărite în afara textului. Figurile se numerează de către autori cu cifre arabe, în ordinea menționării lor în text. În cazul în care mai multe

imagini sunt grupate într-o figură, trimiterile din text vor avea forma: fig. 1/1, fig. 1/1-2, fig. 1/2, fig. 1/3 etc. (de exemplu). Diferitele tablouri sinoptice care însoțesc textul nu vor fi numerotate ca figuri, ci separat, ca anexe. La executarea, selecția și gruparea materialului ilustrativ, autorii sunt rugați să țină seama de următoarele prevederi:

Este de preferat ca desenele care ilustrează o lucrare să fie executate de aceeași mână. Pentru desenele care ilustrează forme ceramice, întregi sau fragmentare, se recomandă executarea conturului fără valorație și plasarea profilelor pe aceeași parte, cu grosimea secțiunii marcată prin același tip de hașură. Fiecare desen, indiferent dacă este vorba despre obiecte, relevee, planuri, profile arheologice sau hărți, va fi însoțit de o scară grafică. Releveele, planurile și hărțile vor avea, în mod obligatoriu, nordul marcat. Atunci când desenele sunt realizate de alți autori decât semnatarul articolului, numele lor va fi menționat într-o notă.

Atunci când pentru ilustrarea obiectelor sunt preferate fotografiile, ele vor include în mod obligatoriu scara grafică, care să permită o percepție vizuală corectă a dimensiunilor.

Montarea imaginilor într-o figură se face la dimensiunile oglinzii paginii de 19 x 13,5 cm. Ilustrarea articolelor prin planșe pliante, indiferent de conținut, va fi acceptată numai în cazuri excepționale, temeinic justificate prin imperativul asigurării lizibilității imaginii. Pentru asigurarea condițiilor optime de reproducere în tipografie, se recomandă ca într-una și aceeași figură să nu fie asociate desene și fotografii.

Imaginile diferite ce compun o figură se numerotează cu cifre arabe; pentru identificarea vederilor diferite ale unuia și aceluiași obiect se atribuie sigle alfabetice. Din punctul de vedere al conținutului figurii, cel mai indicat criteriu de grupare a ilustrației este acela al provenienței. Asocierea pieselor după locul de descoperire și, cu atât mai mult, pe complexe închise este preferabilă celei ce urmărește criteriul tipologic.

Se recomandă ca legenda figurilor să conțină, concis, următoarele date:

a. În cazul unei figuri cuprinzând o singură imagine: locul descoperirii și, dacă este cazul, complexul, săpătura, anul; obiectul, tipul, eventual cultura și datarea; materialul din care este confecționat obiectul respectiv.

b. Când o figură cuprinde mai multe obiecte din aceeași stațiune, ordinea în legendă rămâne aceeași, numai că indicarea complexului, tipului, materialului se face pe grupe de obiecte.

c. La figurile în care sunt ilustrate obiecte provenind din stațiuni diferite se indică mai întâi, după caz, tipul, cultura, datarea și, în al doilea rând, locurile de descoperire, apoi materialul.

La schițe, planuri, profile, grafice, hărți, se recomandă ca explicarea semnelor convenționale să nu se facă prin inscripții în figură, ci prin trimiteri cu cifre sau sigle alfabetice la legenda figurii. Identificarea punctelor de pe hărți se poate face fie prin înscrierea numelui localității pe hartă, fie prin numerotare, cu trimitere la o

listă inclusă în legenda figurii, în text sau într-o anexă. Numerotarea localităților se va face în ordinea alfabetică a numelor. În liste, la numele localității se adaugă numele comunei și/sau al județului. Atunci când se reproduce sau se adaptează o ilustrație deja publicată, autorul este obligat să indice la sfârșitul legendei proveniența respectivei ilustrații. Tot în legendă se poate face trimitere la altă figură, spre comparație.

Exemple de legende:

Fig. 1. Ghelăiești, jud. Neamț. Fibulă „pomeraniană”. Bronz.

Fig. 2. Târgșor, M.187/1965. Fibulă cu piciorul întors pe dedesubt de tip gotic. Bronz.

Fig. 3. Tîrpești. Ceramică precucuteniană: 1-4 faza Pre-cucuteni II; 5-7 faza Precucuteni III.

Fig. 4. Romula 1970. 1-4 M.121; 5-9 M.201. 1, 2, 5-7 ceramică fină roșie; 3, 9 fibule; 4 brățară; 8 monedă de la Hadrian. 3, 4, 8 bronz; 9 argint.

Fig. 5. Obiecte de cult și podoabă din sec. IX-XI: 1, 2, 6-8 Arsura; 3 Holboca; 4 Vădeni; 5 Erbiceni. 1-4 bronz; 5, 7 sticlă; 6, 8 os. După Teodor, D. Gh., *Creștinismul la est de Carpați. De la origini până în sec. al XIV-lea*, Iași, 1991.

Fig. 6. Ceramică cenușie timpurie lucrată la roată (2, 4, 5, 7) de la est de Carpați și posibilele sale prototipuri din ceramica lucrată cu mâna (1, 3, 6). 1-2 Dolinșany; 3-4, 7 Curteni; 5 – Trinca; 6 necropola de la Stoicani (1-2 după Smirnova, G. I., *Nouvelles données sur le site de Dolinșany. Fouilles 1977-1978*, ArhSb, 22, 1981, 40-61; 3-4, 7 după Iconomu, C., *Découvertes récentes dans l'établissement hallstattien tardif de Curteni (départ. de Vaslui)*, Dacia N.S., 23, 1979, 79-93; Petrescu-Dâmbovița, M., *Cimitirul hallstattien de la Stoicani*, Materiale 1, 1953, 157-213).

Fig. 7. Vodița. Profilul peretelui de E al secțiunii VI. 1 sol vegetal; 2 pământ cenușiu-castaniu; 3 mortar; 4 cărbune; 6 dărâmătură. Compară cu planul fig. 12.

V. Punctuația

Manuscrisele predate revistei SCIVA vor respecta regulile generale de punctuație ale limbii române¹⁰. În completarea acestora, vor fi observate și următoarele recomandări:

Punctul. Acest semn va fi folosit pentru marcarea prescurtărilor curente (fig., cf., etc.). Pentru simplificare, în cazul abrevierilor titlurilor de periodice¹¹, semnul **nu** va fi utilizat pentru separarea elementelor prescurtării, indiferent dacă este vorba de litere sau de silabe. Spre exemplificare: se va scrie SCIVA, **nu** S.C.I.V.A., BASOR, **nu** B.A.S.O.R., dar și ArhMold, **nu** Arh.Mold., sau RANarb, **nu** R.A.Narb.

¹⁰ Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan” al Academiei Române, *Indreptar ortografic, ortoepic și de punctuație*, București, 2001.

¹¹ *Norme...*, 356, Anexa 2.

În legende, se va pune punct după numărul care indică figura, **nu** însă și după cifrele ce se referă la componentele acesteia (de exemplu: Fig. 7. Vodița. Profilul peretelui de E al secțiunii VI. 1 sol vegetal; 2 pământ cenușiu-castaniu... **nu** Fig. 7. Vodița. Profilul peretelui de E al secțiunii VI. 1. sol vegetal; 2. pământ cenușiu-castaniu...).

Se pune punct după numerele curente dintr-o listă sau dintr-un catalog de descoperiri (exemple: 1. Popești, jud. Giurgiu; 2. Tinosu, jud. Prahova...).

Se pune punct la sfârșitul titlurilor de paragrafe incluse în rând, al notelor și legendelor. După titlurile de capitole sau paragrafe scoase din rând **nu** se pune punct.

Virgula va fi folosită pentru a separa elementele unei succesiuni, fie că este cazul detaliilor dintr-o citare (exemplu: Alexandrescu 1978, 50, cat. 125-6 și pl. 12, dar și Vulpe, A., *Autour de la fondation du Royaume Odryse*, în Avram, A., Babeș, M. (eds.), *Civilisation grecque et cultures antiques périphériques. Hommage à Petre Alexandrescu à son 70e anniversaire*, București, 2000, 76-82), al trimiterilor la o suită de pagini (exemplu: Pippidi 1967, 90-93, 105, 153) sau de ilustrații (exemplu: Ioniță 2009, pl. 232, 240, 265-270) ori la ilustrații compuse din mai multe imagini (exemplu: Fig. 1/1, 3, 5-6). Nu se pune niciun semn între numele revistei și numărul tomului (exemplu: Dacia N.S. 19, 1975 ... nu Dacia, N.S., 19, 1975...).

Punct și virgulă. Semnul va fi utilizat pentru a marca diferența: în note, separă trimiterile la lucrări diferite (exemplu: Dupont 1998, 159-162; Lawall 1995, 197-208; Ruban 1990, *passim*); în legendă, separă referiri la localități diferite, complexe diferite, tipuri, materiale diferite etc. (exemplu: Fig. 3. Ceramică celtică din Transilvania: 1-2, 5 Ciumești; 3, 6-8 Dezmir; 4 Apahida). În cazul unei înșiruiți, semnul separă trimiterile la figurile sau planșele aceleiași lucrări (exemplu: vezi fig. 2/3-5, 6, 9; 3/2, 4; 5/1) sau trimiterile la ilustrație cu indicarea paginii (exemplu: Popa 1979, 121, fig. 26; 146, fig. 34/2; 150, fig. 38-39). În cadrul unei enumerări de descoperiri, se utilizează pentru a separa nume de locuri sau de complexe diferite, cu trimiterile respective.

Cratima. În trimiterile la ilustrație, semnul stă între cifre sau între litere, în cazul unei înșiruiți neîntrerupte (exemplu: fig. 1-3; pl. 14/1-2; pl. 3/b-c, f-h); în note, cratima semnifică trimiterea la un fascicul de pagini, în succesiune neîntreruptă (exemplu: Vulpe 2000, 77-80).

Paranteza. În text, trimiterile la ilustrația curentă vor fi puse între paranteze, de exemplu: „Luând în considerare proveniențele (fig. 6, a-b; fig. 7, a-b), în ansamblul colecției, ponderea principală o dețin produsele de tip greco-oriental (28 piese = 70 %), ceramica attică ocupând un modest loc secund (8 exemplare = 20 %).” În notele mai ample, la enumerarea descoperirilor, se recomandă folosirea parantezelor pentru informații tehnice referitoare la deținător (muzeu, număr de inventar) sau literatură etc.

V. Corecturi

Atât corectura în pagini, cât și aceea pentru erată se efectuează de către editură și de către redacția revistei. Pentru verificarea corecturilor, autorii cu

domiciliul în București sunt convocați la Redacție; autorilor care au reședința în alte localități li se vor trimite paginile de corecturi prin poștă *numai* dacă cer în chip expres acest lucru, la predarea manuscrisului în format imprimat. Din rațiuni economice, modificări de conținut ale manuscriselor aflate sub tipar (în corectură) vor fi admise doar în cazuri bine întemeiate. În chip cu totul excepțional (noi descoperiri, apariția unor noi lucrări) se poate accepta anexarea unui *addendum*. Costurile suplimentare generate de astfel de modificări sau de publicarea unor erate din vina autorilor vor fi suportate de autorii respectivi.